

Nej, det Forslag var politisk uigennemførligt, men selv om det blev gennemført politisk, havde det været praktisk umuligt at føre det ud i Livet.

Jeg fremhævede ogsaa i det andet høje Ting — jeg vilde ikke have berørt det, hvis ikke det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, ligesom han har gjort det i Pressen, stærkt havde fremhævet dette Forslag —, at det var et underligt antikonservativt Forslag, hvis det er et konservativt Princip, saaledes som man saa tidt har sagt, at yde Statshjælp til Selvhjælp og begunstige Selvhjælpen det mest mulige. Dette Forslag gjorde jo det modsatte: det begunstigede de daarligst stillede Kasser, dem med det laveste Dageantal og det laveste Kontingent, paa Bekostning af de Kasser, der har indført et højt Kontingent og et stort Dageantal. Dertil svarede Landstingsmand Tvede: Ja, men Kontingentet til denne Krisekasse behøver ikke at være det samme for alle Kasser; det er noget, som Krisekassens Bestyrelse maa ordne. Det var imidlertid en ganske overordentlig vanskelig Opgave, man derved vilde lægge i Krisekassens Bestyrelses Haand, at den skulde sidde og skønne og vurdere over, om een Arbejdsløshedskasse skulde betale noget mindre og en anden noget mere. Men det var den eneste Maade, hvorpaa Forslagsstillerne i det andet Ting kunde komme udenom denne uimodsigelige Vanskelighed.

Endelig var Forslaget ogsaa antikonservativt, hvis det er rigtigt, hvad man saa tidt har hørt hævde fra den Side, at det ikke i Arbejdsløshedsløvgivningen gaar an at skabe Sikkerhed for en vedvarende Understøttelse, der maa være en absolut Grænse, for ellers vil der ikke være tilstrækkelig Mulighed for, at Medlemmer kan gaa fra eet Fag over i et andet Fag eller over i andre Stillinger; et Fag kan af tekniske Grunde eller af andre Grunde gaa tilbage, og saa gaar det ikke an, har man netop fra konservativ Side hævdet, at have en Arbejdsløshedsløvgivning, der tillader et Element af stadige arbejdsløse at vandre videre Aar for Aar, der maa være en absolut Grænse. Men de Herrer Tvedes og Laursens Forslag satte ingen absolut Grænse, det gjorde det netop muligt gennem denne Krisekasse at lade de Arbejdsløshedskasser, der er gaaet videst i Retning af stort Kontingent og stort Dageantal, betale for, at andre Kasser kunde blive ved at slæbe med sig Aar efter Aar et Element af stadige arbejdsløse.

Det var et meget underligt Forslag,

og jeg tror et meget uigennemtænkt Forslag. Dette, at det paa et eneste Punkt havde et Fortrin, hvad jeg ærligt har indrømmet, kan jo ikke nytte det allermindste, naar det ellers er umuligt.

Til Slut spurgte det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, hvor mange der vilde blive hjulpet gennem det Lovforslag, som nu foreligger. Det er umuligt at sige paa Tiere eller Hundreder, maaske ikke en Gang Tusinder. Jeg ved for det første ikke, hvor mange der har opbrugt al Hjælp, baade den vedtægtsmæssige og den fortsatte; Tallet blev i Slutningen af Januar gjort op til 7000, og det er vel nok steget en Del siden; vi er ganske vist ved at komme ind i et Tidsrum med dalende Arbejdsløshed, hvor Tallet gaar tilbage, men paa den anden Side: jo længere Tid der gaar, des større Mulighed er der for, at der kan findes et betydeligt Antal af saadanne Folk.

Der er to Kategorier, som Loven ikke vil hjælpe, og de er jo udtrykkelig undtaget i Lovforslaget, nemlig dem, der har opbrugt det 3—4-aarige Maksimum, og dem, der i Løbet af 2 Aar ikke har haft 10 Maaneders Arbejde, men dem henviser Arbejdsløshedsloven jo til Hjelpekassen, hvis Hjælp ganske vist er skønsmæssig, men hvor de altsaa vil kunne faa Hjælp. Det er ingen særlig god og ingen tilstrækkelig Maade, men vi har jo ikke kunnet naa længere, hvor gerne vi end har villet, vi har ikke kunnet faa det ind som et Led i et politisk og praktisk gennemførligt Forslag, og saa har vi maattet resignere.

De andre vil blive hjulpet, og det vil jeg bede det ærede Medlem og det ærede Medlem Hr. Kragh være opmærksomme paa, at sammenligner vi det Forslag, som blev vedtaget i Landstinget ved anden Behandling, med det, der nu foreligger, saa er de to Forslag set fra de arbejdsløses Standpunkt i alt væsentligt lige gode. Efter det Forslag, der blev vedtaget i det andet Ting ved anden Behandling, havde Arbejdsløshedskasserne Ret til at udvide til $\frac{1}{5}$, men saa skulde de have fortsat Hjælp, og nu faar de Ret til at udvide til $\frac{1}{3}$; det bliver i det væsentlige det samme Pengebeløb, de arbejdsløse vil faa, men der er den Forskel, at Arbejdsløshedskasserne faar en noget større Byrde efter det foreliggende Forslag; efter det Forslag, der blev vedtaget ved anden Behandling, vilde den fortsatte Hjælp udelukkende komme paa Arbejdsløshedsfondens Kappe, men efter det foreliggende Forslag maa de selv yde deres Bidrag dertil, men saa faar